

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Filipa Dienstbiera a Štěpána Výborného v právní věci žalobkyně: **K. M.**, zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2025, č. j. OAM-761/ZA-ZA11-ZA19-2025, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2025, č. j. 13 Az 25/2025-45, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný posoudil opakovanou žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

[2] Stěžovatelka společně s kasační stížností podala návrh na přiznání odkladného účinku, v němž uvedla, že jeho nepřiznáním by jí a nejbližší rodině byla způsobena nenahraditelná újma spočívající v nepřiměřeném zásahu do soukromého a rodinného života. Stěžovatelka uvedla, že pečuje o tři děti (z nichž dvě jsou nezletilé a jedno blízké věku mladistvého), které dlouhodobě pobývají na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu a které jsou na stěžovatelku citově navázány. K bezprostřednímu opuštění území České republiky by stěžovatelka sice mohla být donucena až v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění, o něž se v nyní souzené věci nejedná, pro stěžovatelku by to však znamenalo nutnost pobývat na území České republiky nelegálně a vystavit se riziku zákazu pobytu na území České republiky po určitou dobu, který je se správním vyhoštěním pravidelně spojen. Stěžovatelka rovněž poukázala na dlouhodobé zdravotní problémy (diabetes 2. stupně a s tím související další zdravotní obtíže), ošetřujícím lékařem jí proto byl doporučen klidový režim a vyhnutí

se cestování letadlem. Jiným osobám v souvislosti s přiznáním odkladného účinku žádná újma nehrozí a přiznání odkladného účinku nebrání ani existence kolidujícího veřejného zájmu. Stěžovatelka připomněla, že i krajský soud žalobě odkladný účinek přiznal.

[3] Žalovaný ve vyjádření k návrhu s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasil. Poukázal na skutečnost, že nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života bude zkoumána až ve správním řízení o vyhoštění cizince, nyní stěžovatelce žádná nenahraditelná újma nehrozí.

[4] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení podaného návrhu a dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě naplněny.

[5] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užíje přiměřeně.*

[6] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalované usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[7] Z citovaných ustanovení vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním následujících objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro stěžovatele znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Dále je třeba uvést, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zrušeno. Odkladný účinek má proto charakter výjimky z pravidla, že žaloba či kasační stížnost odkladný účinek nemají, a měl by tak být přiznáván pouze v případech, které svou specifickou povahou takový postup odůvodňují. Je-li přiznání odkladného účinku výjimkou, znamená to (mimo jiné), že újma, která žadateli hrozí, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, tedy taková, která odůvodňuje, aby v konkrétním případě nebylo pravidlo, že žaloba (resp. kasační stížnost) odkladný účinek nemá, nebylo výjimečně uplatněno (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, bod 65, a ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS, bod 25).

[8] V posuzovaném případě nepředstavuje dle Nejvyššího správního soudu překážku pro přiznání odkladného účinku sama skutečnost, že se jedná o řízení ve věci opakované žádosti stěžovatelky o mezinárodní ochranu. Stěžovatelka totiž může být i v případě tohoto pravomocného rozhodnutí a jeho právních účinků nucena opustit území České republiky a vycestovat zpět do země původu. Přestala by totiž být žadatelkou o udělení

pokračování

mezinárodní ochrany, s čímž se pojí i důsledek v podobě ztráty oprávnění k pobytu na území dle § 3d zákona o azylu.

[9] Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy žadatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální, závislé vždy na konkrétní situaci. Má-li být tedy v daném případě návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyhověno, byla stěžovatelka povinna tvrdit a osvědčit reálnou hrozbu intenzivní újmy, kterou by v návaznosti na vycestování do země původu utrpěla.

[10] Povinnost tvrdit a doložit vznik újmy žadatel naplní zpravidla poukazem na skutkové okolnosti případu, což v nyní posuzované věci stěžovatelka učinila konkrétními tvrzeními o zásahu do jejího soukromého a rodinného života a jejím nepříznivém zdravotním stavu. Stěžovatelka žije na území České republiky ve společné domácnosti s manželem a třemi dětmi, z nichž dvě jsou nezletilé a jedno je blízké věku mladistvého. Všichni další členové rodiny pobývají v České republice na základě povolení k trvalému pobytu. Vycestování do země původu by tak nepochybně představovalo zásah do stěžovatelčina soukromého a rodinného života v důsledku ohrožení nejlepšího zájmu stěžovatelčiny (nezletilých) dětí. Stěžovatelka rovněž uvedla, že trpí onemocněním diabetes 2. typu a s tím souvisejícími zdravotními potížemi, což soudu doložila lékařskou zprávou MUDr. R. R. ze dne 19. 1. 2026. Z této lékařské zprávy kromě jiného vyplývá, že stěžovatelce je v současné době doporučen klid na lůžku, dohled rodiny nebo osoby blízké a není jí doporučeno cestování letadlem. Tyto zdravotní obtíže tedy ztěžují stěžovatelčin návrat do země původu. Nejvyšší správní soud proto shledal naplněnou první z podmínek pro přiznání odkladného účinku.

[11] Ve vztahu k hodnocení podmínky možného rozporu s důležitým veřejným zájmem, Nejvyšší správní soud uvádí, že pro zamítnutí návrhu nepostačuje pouhá existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo jevit z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s., ale i v tomto případě je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do práv stěžovatele s intenzitou narušení veřejného zájmu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008-131, č. 1698/2008 Sb. NSS). Žalovaný ve vyjádření výslovně nepoukázal na žádný kolidující důležitý veřejný zájem a ani Nejvyššímu správnímu soudu není znám veřejný zájem, který by převažoval nad možnou újmou, která stěžovatelce hrozí. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se účinky napadeného rozhodnutí toliko odkládají, k naplnění veřejného zájmu proto může postačovat i pozdější nastoupení účinků správního rozhodnutí. Z ničeho neplyne, že by setrvání stěžovatelky na území České republiky do ukončení řízení o kasační stížnosti, která je navíc projednávána v přednostním režimu, narušovalo důležitý veřejný zájem, čímž je naplněna i druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[12] Nejvyšší správní soud proto návrhu stěžovatelky vyhověl a kasační stížnosti odkladný účinek přiznal. Do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti se odkládá i vykonatelnost vydaného rozhodnutí žalovaného.

[13] Nejvyšší správní soud současně připomíná, že může usnesení o přiznání odkladného účinku (i bez návrhu) usnesením zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání

odkladného účinku nebyly naplněny důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.). Závěrem Nejvyšší správní soud doplňuje, že z usnesení o odkladném účinku nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. února 2026

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu